

1. Αποτελεί η χρήση ενός προστατευόμενου και για «παίγνια» σήματος χρήση σήματος κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1α, της οδηγίας περί σημάτων, στην περίπτωση που ο κατασκευαστής ενός αυτοκινήτου μοντελισμού κατασκευάζει σε μικρογραφία αντίγραφο ενός υπαρκτού οχήματος το οποίο χρησιμοποιεί ως πρότυπο συμπεριλαμβανομένου του υπάρχοντος επί του πρωτοτύπου σήματος του δικαιούχου και το διαθέτει στο εμπόριο;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αποτελεί το περιγραφόμενο στο πρώτο ερώτημα είδος της χρήσεως του σήματος ένδειξη περί του είδους ή της ποιότητας του αυτοκινήτου μοντελισμού κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1α, της οδηγίας περί σημάτων;

3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Ποια κριτήρια είναι κρίσιμα σε τέτοιου είδους περιπτώσεις προκειμένου να κριθεί αν η χρήση του σήματος γίνεται σύμφωνα με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη που ισχύουν στη βιομηχανία και το εμπόριο;

4. Συμβαίνει αυτό, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση που ο κατασκευαστής του αυτοκινήτου μοντελισμού θέτει επί της συσκευασίας και επί εξαρτήματος, το οποίο είναι αναγκαίο για τη χρήση του αυτοκινήτου μοντελισμού, ένα σημείο το οποίο αναγνωρίζεται στις συναλλαγές ως ιδιον σήμα καθώς και τον χαρακτηρισμό της επιχειρήσεώς του στην οποία μνημονεύει την έδρα της εταιρίας του;

(¹) ΕΕ L 40, σ. 1.

Αίτηση αναιρέσεως της Ferriere Nord SpA, της 7ης Φεβρουαρίου 2005 (τηλεομοιοτύπημα της 2ας Φεβρουαρίου 2005), κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 18 Νοεμβρίου 2004 το τέταρτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-176/01, Ferriere Nord SpA, υποστηριζόμενη από την Ιταλική Δημοκρατία, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Ferriere Nord SpA, εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους W. Viscardini και G. Donà, άσκησε στις 7 Φεβρουαρίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναιρέση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 18 Νοεμβρίου 2004 το τέταρτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-176/01, Ferriere Nord SpA, υποστηριζό-

μενη από την Ιταλική Δημοκρατία, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει τη απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 2004·

— να ακυρώσει –αφού, ενδεχομένως, κηρύξει ανεφάρμοστο, κατά το άρθρο 241 ΕΚ, το σημείο 82 του «Κοινοτικού πλαισίου σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος» του 2001– την απόφαση 2001/829/ΕΚ, ΕΚΑΧ της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 28ης Μαρτίου 2001 (¹), με την οποία η ενίσχυση που η Αυτόνομη Περιφέρεια Friuli-Venezia Giulia επρόκειτο να χορηγήσει στη Ferriere Nord SpA, για περιβαλλοντικές επενδύσεις σε νέες εγκαταστάσεις παραγωγής δομικών πλεγμάτων, κρίθηκε ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά·

— να καταδικάσει, κατά τα άρθρα 235 και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην αποκατάσταση της ζημίας –που η Ferriere Nord SpA ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω του παράνομου χαρακτήρα της ως άνω αποφάσεως και της καθυστέρησεως με την οποία η παρανόμως μη χορηγηθείσα ενίσχυση θα χορηγηθεί εν τέλει στη Ferriere Nord SpA– συνυπολογιζόμενων των τόκων και της νομισματικής ανατιμήσεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:

Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο προέβη στις ακόλουθες εσφαλμένες εκτιμήσεις:

— προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό της νομικής βάσεως της κοινοποιήσεως της επίμαχης ενισχύσεως και, ως εκ τούτου, δεν έκρινε παράνομη την κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως της 3ης Ιουνίου 1999·

— έκρινε ότι τηρήθηκαν οι διαδικαστικές προθεσμίες για την κίνηση και την περάτωση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως·

— δεν δέχθηκε ότι υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων που παρέχονται στους «ενδιαφερομένους», μολονότι αυτοί δεν μπόρεσαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους κατά το κοινοτικό πλαίσιο σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος του 2001 (το οποίο είχε εντωμεταξύ τεθεί σε ισχύ και στο οποίο η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της για περάτωση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως), ενώ όλη η έρευνα διεξήχθη βάσει των «Κοινοτικών κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος» (²) του 1994·

— δεν δέχθηκε ότι η Επιτροπή προσέβαλε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της Ferriere Nord ως προς την τήρηση της διαδικασίας, μολονότι η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της σε ορισμένα έγγραφα τα οποία η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε διότι ουδέποτε της είχαν ζητηθεί·

- έκρινε ότι η εγκριθείσα υπέρ της Ferriere Nord ενίσχυση δεν αποτελεί μέτρο εφαρμογής καθεστώτος που είχε εγκριθεί το 1992·
- ερμήνευσε το σημείο 82 του προαναφερθέντος κοινοτικού πλαισίου του 2001 κατά τρόπο εσφαλμένο, καθώς, μολονότι έπρεπε να αφήσει ανεφάρμοστη τη ρύθμιση αυτή, της έδωσε παράνομη αναδρομική ισχύ·
- δεν δέχθηκε ότι η επένδυση για την οποία εγκρίθηκε η ενίσχυση υπέρ της Ferriere Nord έχει περιβαλλοντικό σκοπό·
- παρέβη τους σχετικούς με το βάρος αποδείξεως κανόνες, κατά τους οποίους απόκειται στην Επιτροπή και όχι στην επιχείρηση να απομονώσει από το συνολικό κόστος της επένδυσεως το τμήμα που αφορά την προστασία του περιβάλλοντος.

(¹) ΕΕ L 310, της 28ης Νοεμβρίου 2001, σ. 22.

(²) ΕΕ C 72, της 10ης Μαρτίου 1994, σ. 3.

Αναίρεση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ασκήθεισα στις 9 Φεβρουαρίου 2005 (τηλεαντιγράφημα της 7ης Φεβρουαρίου 2005) με αντικείμενο τη μερική εξαφάνιση της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στις 23 Νοεμβρίου 2004 επί της υποθέσεως T-166/98, Cantina sociale di Dolianova κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους C. Catabriga και L. Visaggio, άσκησε στις 9 Φεβρουαρίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναίρεση με αντικείμενο τη μερική εξαφάνιση της αποφάσεως που εξέδωσε στις 23 Νοεμβρίου 2004 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) επί της υποθέσεως T-166/98, Cantina sociale di Dolianova κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναρρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ανατρέψει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Νοεμβρίου 2004 στην υπόθεση T-166/98, Cantina sociale di Dolianova κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθό μέρος γίνεται δεκτό το αίτημα περί καταβολής αποζημιώσεως εκ μέρους της Επιτροπής, οπότε,
2. αποφαινόμενο σε τελευταίο βαθμό επί της διαφοράς, να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα,
3. να καταδικάσει την Cantina sociale di Dolianova και τους λοιπούς προσφεύγοντες σε πρώτο βαθμό στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή περιορίζει την αναίρεσή της στις σκέψεις 129 έως 150 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, σχετικά με τον προσδιορισμό της αφετηρίας της προβλεπόμενης από το άρθρο 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου προθεσμίας παραγραφής. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η περιλαμβανόμενη επί του σημείου αυτού στην αναρρεσιβαλλόμενη απόφαση εκτίμηση –σύμφωνα με την οποία η αφετηρία της προθεσμίας παραγραφής συμπίπτει με τη χρονική στιγμή κατά την οποία οι προσφεύγοντες συνεταιρισμοί ήσαν σε θέση να συνειδητοποιήσουν ότι δεν θα επιτύγγχαναν την καταβολή της κοινοτικής ενισχύσεως μέσω της ασφαλείας που συνέστησε το DAI υπέρ του ΑΙΜΑ– είναι προϊόν πρόδηλης πλάνης περί το δίκαιο.

Συγκεκριμένα, προκειμένου να προσδιορίσει την αφετηρία του χρόνου παραγραφής της ασκήθεισας από τους προσφεύγοντες συνεταιρισμούς προσφυγής, το Πρωτοδικείο ουδόλως έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι από το 1983 ο κανονισμός 2499/82 (¹) είχε προκαλέσει αντικειμενικώς ζημία στους ίδιους συνεταιρισμούς, ενώ, αντιθέτως, επικεντρώθηκε στην αντίληψη αυτών ως προς τις εν λόγω επίζημιες επιπτώσεις. Κατά την κρίση του Πρωτοδικείου, δεν ήταν επαρκές το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες είχαν γνώση του ότι υπέστησαν ζημία από την εφαρμογή του κανονισμού 2499/82· το Πρωτοδικείο έλαβε επίσης υπόψη του ως αναγκαίο όλως υποκειμενικό στοιχείο, και συγκεκριμένα εκείνο της γνώσεως εκ μέρους των προσφευγόντων ότι ήσαν σε θέση να επιτύγγχουν την ικανοποίηση των αξιώσεών τους παρά μόνο μέσω αγωγής αποζημιώσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

Παρόμοια στάση έρχεται σε αντίθεση με την πάγια κοινοτική νομολογία και με την αρχή περί ασφαλείας δικαίου.

(¹) ΕΕ L 267 της 16/9/1982, σ. 16 (δεν ισχύει πλέον).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου 2005

(Υπόθεση C-53/05)

(2005/C 82/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Pedro Andrade και Wouter Wils, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 9 Φεβρουαρίου 2005, προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.